

Nu må vi så konstatere, at de har gjort det igen, men færdig med det. Det vil jeg ikke snakke mere om.

Dansk Folkeparti er stolt af at være med i den integrationslovgivning, der blev aftalt før sommerferien og siden er udmøntet. Det er sket efter intense forhandlinger, som var præget af en energisk og frugtbar vilje til at bryde mange års onde cirkel for de udlændinge, for hvem det var blevet en trist og fortvivlet permanent livsform at vegetere på passiv forsørgelse. Det gælder ikke mindst de gamle udlændinge, som fra starten blev parkeret på kontanthjælp eller førtidspension, og som i virkeligheden aldrig nogen sinde har fået en chance, men det får de nu med et venligt spark bagi.

Vi har både før og efter valget i 2001 sagt, at det var udsigtsløst at lægge integrationsplaner, hvis den ubegrænsede tilstrømning af fremmede fortsatte. Den har jo betydning, at et stadig voksende proletariats har samlet sig i håbløse parallelsamfund, der har kapslet sig ind i sig selv og ofte er blevet arnesteder for et had mod alt, hvad der er dansk, og den udvikling har samlet set bidraget til, at udlændinges status i almindelig er blevet stadig forringet. At lægge integrationsplaner på de vilkår forekommer os at være om trent det samme, som hvis et skib springer læk, og alle mand styrter til pumperne og pumper løs, så blodet fosser ud af neglene, men ingen får den gode idé at stoppe lækagen.

Men nu er lækagen om ikke stoppet, så i hvert fald bragt under en vis kontrol, takket være Dansk Folkepartis og regeringens samarbejde. Nu har vi bragt antallet af nye asylsøgere og familiesammenførte så langt ned, at det giver mening at gøre en indsats for integrationen – ikke bare smålapperier, men en storstilet, ambitiøs og konsekvent indsats, hvor hvert enkelt individ og hver enkelt familie gøres personlig ansvarlig for at komme i gang med uddannelse eller arbejde. Desværre må man sige, at problemerne i mellemtiden har vokset sig alt, alt for store, så det er sandelig ikke nogen nem opgave, vi nu giver kommunerne.

Kl. 14.25

Ansvarlig for en vellykket integration er først og fremmest den enkelte udlænding selv, og vores integrationsplaner skal derfor kun være hjælp til selvhjælp. Det har for os været en kongstanke under arbejdet med disse lovforslag, og det har præget udformningen og placeringen af den integrationskontrakt, som vi ser som krumtappen i hele det her lovkompleks.

Det, man kalder sociale handleplaner, har det jo ofte med at tage form af en dampromle, der moser hen over de mennesker, de er rettet mod, uden at de egentlig selv er deltagere i processen. Man handler med dem, de handler ikke selv.

Men den kontrakt, som den danske stat vil tegne med hver enkelt udlænding, og den erklæring, som hver enkelt skal underskrive, er udtryk for, at det er en personlig pligt at bidrage til det danske samfund som aktiv medborger, og at den pågældende som en nødvendig tilgang til aktiv samfundsdeltagelse er bekendt med det danske tankesæt, der er samfundslivets fundament, f.eks. ligeværdighed mellem kønnene og en gensidig respekt, der betyder, at man løser problemerne ved at tale sammen uden at bruge vold, og at man sætter en ære i at være selvhjulp.

Den kontrakt og den erklæring udtrykker for os det, vi sætter højest i vort eget land: respekten for den enkeltes personlige ansvar. Den respekt betyder tillige, at det får konsekvenser, hvis aftalen mellem staten og den enkelte borger bliver misligholdt, konsekvenser dels for den pågældendes mulighed for siden at få permanent opholdstilladelse, dels for hans eller hendes øjeblikkelige økonomi i form af træk i kontanthjælpen.

Ingen kan forpligtes over evne, men det er helt afgørende, at alle, som kan yde en indsats, gør det, om end den hører til de mere beskedne, og til de meget beskedne hører jo da dem, der er placeret i matchgruppe 4. Men er det ensbetydende med, at man skal sige, at de er opgivet som håbløse, at vi ikke kan bruge dem til noget som helst, selv om de har en ganske vist begrænset arbejdsevne?

Det betyder, at selv den beskedne arbejdsevne skal aktiveres, og at de smøger ærmerne op. Vi har den dybeste respekt for den hjemmegående husmors arbejde, men det skal ikke finansieres af kontanthjælp. Lad mig føje en personlig bemærkning til, nemlig at jeg selv indtil for nylig har haft en hjemmegående kone, som jeg og mine børn skylder tak for hendes slidsomme indsats for sammenlagt otte mennesker, men det betød altså, at vi måtte leve for én indkomst. Også her skal der nu gælde lige vilkår for alle, der bor i landet. Hvis man ikke i løbet af 2 år udfører 300 timers arbejde, og det er ikke ret meget, så er man hjemmegående, og så bortfalder kontanthjælpen.

Det bliver spændende, hvordan denne lovgivning nu vil blive realiseret ude i kommuner-